

Meditatie zondag 6 juli 1997

Mk. 6, 1-6

Thuis komen

In het evangelie gaat het vandaag over twee dingen.

Het eerste is: Thuiskomen en het tweede is: De werking van de kracht van God.

Thuiskomen.

Het is voor de een makkelijker en plezieriger dan voor de ander.

Jonge mensen klagen vaak, als ze op zichzelf zijn gaan wonen: Ik moet altijd maar naar huis reizen, maar ik zie mijn ouders weinig of nooit in mijn kamer.

Als je zelfstandig je leven opbouwt, dan ga je ook andere wegen dan thuis, er is soms vervreemding; jouw leven loopt niet meer in de pas met het leven thuis; je bouwt nu aan je eigen thuis.

Anderen gaan schoorvoetend naar hun ouderlijk huis, omdat daar zoveel pijn ligt, die niet weg te denken is. De relatie met thuis kan onder spanning staan, door verstoorde verhoudingen en beschadigingen.

Thuiskomen betekent gewoonlijk een gezellige warme ontvangst, maar velen hebben ervaring dat thuiskomen een koude douche kan zijn, een teleurstelling.

'Jezus kwam in zijn vaderstad en zijn leerlingen begeleiden Hem.'

Wij weten niet de reden dat Jezus terug wilde naar Nazareth, naar zijn familie en zijn vrienden van de kindertijd, en naar de buurtgenoten. Het zou kunnen zijn, dat Jezus terugverlangt naar thuis, naar bekend terrein. Maar tegelijk zal Hij daar in de synagoge getuigen van Gods liefde, in de hoop, dat zijn boodschap wordt begrepen.

in de synagoge

Maar een profeet is in zijn vaderstad niet in ere. De mensen nemen hem niet serieus, ze verachten hem en zeggen: Moet je die zien, die is echt omhooggevallen, wat meent die jongen wel wie hij is! Jezus wordt tot een ongewenst persoon in zijn eigen stad. Een vernedering is het voor Hem.

De harten van zijn oude vrienden en van zijn familieleden zijn niet open, maar dicht.

Er heerst in Nazareth een brugerlijke mentaliteit die wij in onze tijd ook overal zien: En dat is de mentaliteit van gearriveerde mensen. Mensen menen dat ze er al zijn, alles wat hun hartje begeerd. En dit is precies het ongeloof waar Jezus op doelt: Denken dat je er al bent, terwijl de reis eigenlijk nog moet beginnen.

Jezus las in de synagoge van Nazareth verzen uit de Torah. En wanneer de Torah spreekt over de vaderstad of de moederstad, dan gebeurt dat altijd vanuit het perspectief van de ballingschap. Wanneer in Exodus gesproken wordt over het beloofde land, dan gebeurt dat altijd vanuit het perspectief van de woestijn. En de woestijnervaring is bedoeld niet om terug te verlangen naar de slavernij en de vleespotten, maar de woestijnervaring is bedoeld om je voor te bereiden om het beloofde land.

Thuiskomen kan een koude douche zijn, omdat wij vaak mensen zijn die zich gearriveerd voelen. Onwrikbaar in onze standpunten. Zeker dat Gods wegen vast liggen en niet verder durven kijken dan onze eigen benauwde verwachtingspatroon.

Dit is de reden dat Jezus vandaag teruggaat naar Nazareth. Daar is de nood het hoogst. Daar denken de mensen dat ze er al zijn. Daar is het leven vastgelopen in uiterlijke tevredenheid.

Juist daar ~~zegt~~ wijst Jezus op God. Bij God ligt niet alles vast, maar bij God ligt de weg open, Bij God is alles mogelijk, betekent: Bij God ligt een open weg, en daar begint ook het avontuur.

Wij kunnen straks in een korte stilte eens mijmeren over wat thuiskomen voor ons betekent, en nadenken over het openen van wegen naar familie en vrienden.

Het tweede uit Markus is: De werking van de kracht van God.

Eeuwenlang belijdt het christendom al de almacht van God. En eeuwenlang vechten christenen op dood en leven over dat dogma.

Niemand van de gelovigen zal de macht van God in twijfel trekken, maar Jezus wijst ons op de werking van die kracht.

Vlak voordat zijn vrienden en buurtgenoten Hem de stad uit jagen ontmoet Jezus enkele zieken. Hij gaat naar hen toe. En in hun ogen ziet Jezus, dat deze mensen zich allerminst gearriveerd voelen. Deze mensen zijn vol van verlangen en geloof, verlangen naar genezing, verlangen naar de kracht van God in hun leven.

En we lezen dan in vers 5: Jezus kon daar in Nazareth geen enkele kracht doen (dit vanwege het ongeloof en de verachting) maar met zijn handen genas Jezus wel enkele zieken.

Hier horen we dat de werking van de macht van God ook afhangt van ons geloof, van ons verlangen naar die kracht. Gods kracht vindt een thuis in een open hart.

Niet de gezonde zelfbewuste burgers van Nazareth, die al gearriveerd zijn, maar de enkele zieken en zwakken, die de opsmuk voorbij zijn, die het leven proeven zoals het is, zij ontvangen Jezus met een open hart.

Jezus verwonderde zich over het ongeloof dat Hij in Nazareth aantrof.

En in Jezus zien wij God.

God verwondert zich over het ongeloof, over de stijve burgerlijkheid, over het ideaal, dat alles moet blijven zoals het is, God verwondert zich ook over een christendom, dat de almacht als een donder en bliksem uit de hemel heeft gepresenteerd aan de gelovigen.

En nu nog zijn er mensen, die daaronder gebukt gaan.

Die almacht, dat God alles kan, die almacht is voorbehouden aan de dag dat Gods rijk definitief gevestigd is.

Want als God almachtig zou zijn, dan zou Hij ook in zijn almacht kunnen beslissen om niet lief te hebben.

nu en zo is God voor mij niet!

De laatste jaren zien we in de kerk een ander soort ongeloof opkomen. Dat is het ongeloof, dat God krachteloos zou zijn. Dat Hij zijn handen van de wereld heeft afgetrokken. En beide is een vorm van ongeloof. Het slaan met Gods almacht is net zo ongelovig als het wegzakken in een kracteloze God.

Laten we nog eens precies zien wat in Markus staat: Jezus kon daár geen enkele kracht doen. M.a.w. er zijn plaatsen waar Gods kracht geen voet aan de grond krijgt. Er staat niet dat God krachteloos is. Maar Gods kracht zoekt een welkom bij de mensen.

Ik zal nu stoppen met preken, en ik nodig u allen uit om verder te gaan in een stille persoonlijke meditatie, zoals dat in Taizé gebruikelijk is.

In die stille tijd kun je nog eens mijmeren over dat thuiskomen. Je kunt je gedachten eens laten gaan over je leven, en of je hart wel open is. *Ik heb het gevoel dat ik wel open ben.*

En we laten ons in die stille meditatie leiden door het slot van dit gedeelte uit Markus, dat ik nog een keer voorlees:

“En ~~J~~ezus kon daar geen enkele kracht doen; alleen genas Hij enkele zieken door handoplegging. En Jezus verwonderde Zich over hun ongeloof.”

stilte